

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 106

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 februarie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
3. — Hotărâre privind constatarea încetării unui mandat de deputat	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.552 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	2-4
Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	5-8
Decizia nr. 1.611 din 20 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, art. 44 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	8-11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
785. — Ordin al ministrului mediului și pădurilor pentru aprobarea Listei prețurilor de referință pentru anul 2012 folosite la calculul contravalorii materialelor lemnoase prevăzute la art. 4 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 996/2008 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund	12-14
3.074. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind aprobarea componentei Comisiei specializate de acreditare a furnizorilor de formare continuă și a programelor de formare oferite de aceștia	15

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE**privind constatarea încetării unui mandat de deputat**

În temeiul art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, al art. 7 alin. (1) și (4) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 48 alin. (16) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 208 și art. 209 alin. (1) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere demisia din calitatea de deputat a doamnei Teodora Virginia Trandafir, aleasă în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 19, precum și declararea de către președintele Camerei Deputaților a locului vacant, în ședința publică din data de 9 februarie 2012,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre:

Articol unic. — Camera Deputaților constată încetarea calității de deputat a doamnei Teodora Virginia Trandafir, începând cu data de 1 februarie 2012, și declară vacant locul de deputat în Circumscripția electorală nr. 42 București, Colegiul uninominal nr. 19.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 9 februarie 2012, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

București, 9 februarie 2012.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.552

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Constantin Radu Zodilă în Dosarul nr. 3.898/122/2010 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 468D/2011.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, Constantin Radu Zodilă, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, susținând că textul de lege criticat este inechitabil, inegal și imoral, deoarece acțiunea în repararea

prejudiciului material nu se poate judeca separat de cea în repararea prejudiciului moral, întrucât cele două instanțe judecătorești ar putea pronunța soluții contradictorii, ceea ce contravine art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Depune la dosar un „sinoptic” referitor la neconstituționalitatea art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece neconstituționalitatea nu se poate raporta la compararea a două sau mai multe texte de lege, ci doar la Constituție. Astfel, dreptul la repararea prejudiciului moral este garantat, întrucât Legea nr. 188/1999 se completează cu Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Având cuvântul în replică, autorul excepției de neconstituționalitate susține că nu a invocat prevederile Codului muncii, ci doar texte din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.898/122/2010, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Constantin Radu Zodilă într-o cauză având ca obiect o obligație de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece art. 8 alin. (1) și art. 18 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care guvernează litigiul, investeste instanța de contencios cu judecarea prejudiciului material, cât și cu cel moral, pe când art. 42 din Legea nr. 188/1999 nu prevede și posibilitatea despăgubirii pentru prejudiciul moral suferit de funcționarul public. Din coroborarea celor două legi, rezultă că funcționarul public se poate adresa instanței de contencios administrativ numai cu privire la repararea prejudiciului material, nu și a celui moral.

Rezultă că nu i se recunoaște funcționarului public „dreptul de acces la instanță” ca parte intrinsecă a „dreptului de acces liber la justiție”, astfel cum a fost consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cum este prevăzut în art. 21 din Constituție. Funcționarului public i se recunoaște numai o parte a prejudiciului suferit, respectiv prejudiciul material, și aceasta prin restrângerea nejustificată a dreptului de acces la instanță.

Totodată, susține că dispozițiile de lege criticate încalcă și art. 16 din Constituție, funcționarii publici devenind o categorie socială defavorizată și discriminată, în raport cu restul cetățenilor, care constituie majoritate favorizată.

În plus, susține și o „eroare de ordin conceptual” — și anume încălcarea fundamentelor teoretice ale doctrinei juridice, prin eroare fundamentală (*error fundamentalis*). Astfel, se constată că textul art. 42 din Legea nr. 188/1999 introduce un tratament juridic diferențiat între instituția juridică „prejudiciu moral” — pe care o subclasează și instituția juridică „prejudiciu material” — pe care o supraclasează. Ambele instituții juridice sunt complementare una față de cealaltă și pot exista separat, una în absența celeilalte. Ambele, însă, întregesc instituția juridică denumită generic sau abstract „prejudiciu”. Din acest motiv,

nimic de ordin rațional (prezumând buna-credință) nu justifică aplicarea unui tratament subiectiv, preferențial și discriminator în raporturile dintre cele două instituții juridice complementare. Se constată, prin urmare, o eroare de gândire juridică, pe care logica o justifică drept „*sofisma error fundamentalis*”.

În final arată că art. 269 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii prevedea obligația angajatorului de a-l despăgubi pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material. După aderarea României la Uniunea Europeană a fost adoptată Legea nr. 237/2007, care a introdus posibilitatea obligării angajatorului la despăgubirea morală cauzată angajatului. Prin urmare, Legea nr. 188/1999 nu a fost actualizată, așa cum s-a întâmplat cu Codul muncii și cu Legea nr. 554/2004.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă consideră că reglementarea criticată nu constituie un impediment pentru funcționarii publici care se consideră discriminați la locul de muncă de a se adresa instanței judecătorești pe calea dreptului comun, pentru a solicita repararea prejudiciilor morale, nepatrimoniale suferite în legătură cu serviciul, nefiind constatată vreo contrarietate între prevederile art. 42 din Legea nr. 188/1999 și cele ale art. 21 din Constituție. Pe de altă parte, dacă sensul interpretării textului de lege este de limitare a despăgubirilor datorate funcționarului public discriminat la valoarea prejudiciului material cauzat de angajator, aceasta echivalează cu o restrângere nepermisă a dreptului la repararea integrală a prejudiciului suferit. Or, această împrejurare ar determina aplicarea unui tratament diferențiat, deci discriminatoriu, unor persoane aflate în aceeași situație juridică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Prin acestea, autoritatea sau instituția publică este obligată să îl despăgubească pe funcționarul public în situația în care acesta a suferit, din culpa autorității sau instituției publice, un prejudiciu material în timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. Astfel, textul de lege criticat nu este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție în măsura în care normele supuse controlului de constituționalitate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută la ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică chiar și din punct de vedere constituțional tratamentul juridic diferit. De asemenea, art. 109 din actul normativ criticat prevede că sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe, cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, oferind astfel funcționarului public posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente, potrivit legii, în vederea reparării integrale a prejudiciului suferit.

În final, arată că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, având următoarea redactare:

— Art. 42: „Autoritatea sau instituția publică este obligată să îl despăgubească pe funcționarul public în situația în care acesta a suferit, din culpa autorității sau instituției publice, un prejudiciu material în timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime. Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește actul de justiție. S-a considerat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție.

Totodată, potrivit art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî

asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa, cu titlu general, că art. 6 paragraful 1 din Convenție garantează oricărei persoane dreptul de a aduce în fața unei instanțe orice pretenție referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil (a se vedea Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Marii Britanii*, paragraful 36, și Hotărârea din 20 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Đokić împotriva Serbiei*, paragraful 35).

Având în vedere toate acestea, susținerea autorului excepției — în sensul că nu i se recunoaște funcționarului public „dreptul de acces la instanță” ca parte intrinsecă a „dreptului de acces liber la justiție”, astfel cum a fost consacrat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cum este prevăzut în art. 21 din Constituție — este neîntemeiată, de vreme ce funcționarului public i se recunoaște atât dreptul de reparare a prejudiciului material în temeiul art. 42 din Legea nr. 188/1999, cât și dreptul de reparare a prejudiciului moral în temeiul dreptului comun, fiind astfel garantat accesul la instanță pentru judecarea unei cauze referitoare la drepturi sau obligații cu caracter civil.

De altfel, potrivit art. 109 din Legea nr. 188/1999, „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”, iar în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are atribuția de a stabili competența instanțelor judecătorești.

Cât privește susținerea referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu este întemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu instituie un tratament juridic diferit pentru funcționarii publici în raport cu celelalte categorii profesionale, din moment ce aceștia au dreptul la repararea prejudiciului suferit. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Constantin Radu Zodilă în Dosarul nr. 3.898/122/2010 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.606

din 15 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Acsinte Gaspar	— președinte
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Dragoș Vlădulescu în Dosarul nr. 1.193/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 778D/2011.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Dumitru Adrian Eduard pentru Agenția Națională de Integritate, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât Agenția Națională de Integritate nu soluționează litigiile și nu pronunță hotărâri cu autoritate de lucru judecat, ci are doar activități administrative. Reprezentantul Agenției Naționale de Integritate depune note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece între data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 415/2010 și data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010 activitatea Agenției Naționale de Integritate a fost suspendată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința nr. 158 din 16 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.193/42/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatorul Dragoș Vlădulescu într-o cauză venită spre judecare și având ca obiect soluționarea cererii de anulare a actului de constatare

nr. 303/II din 11 decembrie 2009, emis de către Agenția Națională de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 116 alin. (2) din Constituție, deoarece Agenția Națională de Integritate, prin atribuțiile ce i-au fost conferite, a fost instituită — contrar normelor constituționale menționate — ca un organ administrativ cu veritabilă activitate jurisdicțională, subordonat Parlamentului. Pe de altă parte, inspectorii de integritate, deși sunt controlați politic prin intermediul Consiliului Național de Integritate, se supun Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici și au atribuții specifice unui organism jurisdicțional. Aceștia pot solicita instituțiilor și autorităților publice date, informații și documente pe baza cărora se soluționează dosarele, pot dispune efectuarea de expertize în condiții asemănătoare modalității în care este administrată această probă în procedura penală, iar în cazul în care se efectuează o expertiză, pot alege un consilier.

Raportul de evaluare (fostul act de constatare) reprezintă un adevărat rechizitoriu, ceea ce contravine art. 1 alin. (4) din Constituție, text ce exclude posibilitatea înființării unor organisme hibride, care să îndeplinească simultan sarcini administrative și jurisdicționale și care să se situeze sub control parlamentar.

O altă dovadă a faptului că suntem în prezența unui organism jurisdicțional o reprezintă dispozițiile referitoare la modalitatea de repartizare a cauzelor, dar și anumite situații care apar în mod deosebit în activitatea de administrare a justiției, respectiv cauze de incompatibilitate, conflict de interese, formularea unor cereri de recuzare sau declarații de abținere a inspectorului de integritate. În același sens sunt și dispozițiile referitoare la principiile aplicabile activității și procedurii de verificare realizate în fața Agenției Naționale de Integritate (legalitate, celeritate, imparțialitate, dreptul la apărare etc.).

Astfel, activitățile de cercetare, de anchetă efectuate de către inspectorii de integritate — în cadrul cărora se administrează și se evaluează probe, se solicită orice informații necesare de la orice instituție, autoritate publică, persoană juridică de drept public sau privat și se efectuează expertize — sunt urmate de întocmirea unui raport de evaluare (fostul act de constatare), cu efecte juridice similare rechizitoriului, sub aspectul sesizării instanței de judecată. Astfel, prin raportul de evaluare, inspectorul de integritate analizează și decide — printr-un procedeu specific funcției de judecată — dacă există sau nu un caz de incompatibilitate și, mai mult, drept consecință a activității de cercetare, Agenția Națională de Integritate sesizează organul de urmărire penală, dacă se constată că există probe sau indicii temeinice pentru săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Aceste atribute sunt specifice unor organe judecătorești care se supun dispozițiilor prevăzute în capitolul VI — „*Autoritatea judecătorească*” din titlul III — „*Autoritățile publice*” al Constituției, or Agenția Națională de Integritate nu este un organ judecătorec.

Maniera în care este reglementată la acest moment activitatea Agenției îi conferă posibilitatea să desfășoare activități cu caracter jurisdicțional, creându-se o confuzie între funcția de anchetă și cea de judecată, inspectorul de integritate — pe baza liberei sale aprecieri în administrarea probelor, printr-o procedură care nu respectă contradictorialitatea — decide că o persoană se află sau s-a aflat într-o stare de incompatibilitate și, prin urmare, dă un verdict, „spune dreptul” (*iuris dictio*), activitate permisă numai instanțelor de judecată.

De asemenea, inspectorul de integritate este funcționar public, iar nu magistrat.

Activitățile de cercetare și de constatare în temeiul cărora se emite raportul de evaluare sau sunt sesizate organele de urmărire penală nu se pot încadra nici în modalitățile de exercitare a jurisdicțiilor speciale administrative, deoarece nu sunt facultative, așa cum prevede art. 21 alin. (4) din Constituție, ci obligatorii.

În ceea ce privește dispozițiile art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010, susține că acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece Legea nr. 176/2010 a fost adoptată cu depășirea termenului de 45 de zile prevăzut la art. 147 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, termenul în care dispozițiile constatate ca neconstituționale prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 ar fi trebuit să fie puse de acord cu Legea fundamentală — adică cel mai târziu la data de 20 iunie 2010 — nu a fost respectat, Legea nr. 176/2010 fiind publicată la data de 2 septembrie 2010 și intrând în vigoare la data de 5 septembrie 2010. Ne aflăm astfel într-un caz de ultraactivitate a Legii nr. 144/2007, care începând cu data de 20 iunie 2010 ar fi trebuit să-și înceteze efectele, dar și de retroactivitate a Legii nr. 176/2010 până la data de 20 iunie 2010.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât activitatea Agenției Naționale de Integritate nu este o activitate cu caracter jurisdicțional, atâta vreme cât nu pronunță hotărâri cu putere de lucru judecat, nu are competența de a soluționa în mod irevocabil litigii și nici de a sancționa încălcările legii, ci doar evaluează anumite situații în sensul de a aprecia dacă acestea intră sau nu în câmpul noțiunii de incompatibilitate sau conflict de interese.

De asemenea, prevederile art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale, deoarece între data publicării Deciziei nr. 415 din 14 aprilie 2010 a Curții Constituționale și data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010 activitatea Agenției Naționale de Integritate a fost suspendată, iar acest ultim act normativ conține dispoziții care reglementează situația probelor administrate și a actelor procesuale efectuate la instanțe și organele de urmărire penală înainte de data publicării deciziei Curții Constituționale, astfel că această decizie are putere numai pentru viitor, neinfluențând situația respectivelor acte.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale, deoarece activitatea Agenției Naționale de Integritate nu este o activitate cu caracter jurisdicțional, atâta vreme cât nu pronunță hotărâri ce au putere de lucru judecat, nu are competența de a soluționa în mod irevocabil litigii și nici de a sancționa încălcările legii, ci doar evaluează anumite situații în sensul de a aprecia dacă acestea intră sau nu în câmpul noțiunii de incompatibilitate sau conflict de interese.

Cât privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) și art. 147 alin. (1) din Constituție, apreciază că

aceasta nu poate fi reținută, deoarece între data publicării Deciziei nr. 415 din 14 aprilie 2010 a Curții Constituționale și data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010 activitatea Agenției Naționale de Integritate a fost suspendată, iar acest act normativ cuprinde dispoziții care reglementează situațiile tranzitorii, astfel încât Decizia nr. 415/2010 nu are nicio influență asupra acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (3): „*Activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) se desfășoară în cadrul Agenției Naționale de Integritate, înființată prin Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, denumită în continuare Agenția. Pentru președintele și vicepreședintele Agenției, precum și pentru personalul acesteia, activitatea de evaluare a averii, a intereselor și a incompatibilităților se desfășoară în cadrul Siliului Național de Integritate.*”;

— Art. 34 alin. (1)—(3): „(1) Verificările aflate în curs de desfășurare la Agenție la data intrării în vigoare a prezentei legi continuă potrivit procedurii prevăzute de aceasta.

(2) Actele și lucrările efectuate în cadrul Agenției, rămase definitive până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, rămân valabile.

(3) Probele administrate și actele procesuale efectuate la instanțe și organe de urmărire penală înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi se mențin.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 21 alin. (4) privind jurisdicțiile speciale administrative, ale art. 116 alin. (2) privind organele de specialitate, ale art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției și ale art. 147 alin. (1) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, Curtea reține următoarele:

La data de 11 decembrie 2009, Agenția Națională de Integritate a emis Actul de constatare nr. 303/II din 11 decembrie 2009 prin care a constatat starea de incompatibilitate în care s-a aflat domnul Dragoș Vlădulescu în perioada 22 iunie 2004—1 septembrie 2009, deoarece a deținut simultan funcția de primar al comunei Dragomirești (fiind validat în această funcție

la data de 22 iunie 2004) și funcția de administrator al Societății Comerciale Vladostar Prod — S.R.L. (fiind înscrisă în Registrul comerțului mențiunea de încetare din această funcție prin Încheierea nr. 6.091 din 1 septembrie 2009).

Împotriva acestui act de constatare, domnul Dragoș Vlădulescu a formulat contestație la Curtea de Apel Ploiești, în temeiul dispozițiilor art. 48 alin. (2) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, potrivit căroră, „În termen de 15 zile de la data comunicării actului de constatare a conflictului de interese sau a stării de incompatibilitate, persoana verificată poate face contestație la curtea de apel, secția de contencios administrativ și fiscal, în a cărei circumscripție locuiește (...)”, dispoziții în vigoare la acel moment. Motivele principale ale contestației vizau nulitatea absolută a actului de constatare, deoarece acesta nu ar fi cuprins elementele obligatorii prevăzute de art. 9 alin. (3) din Legea nr. 144/2007.

Prin Sentința nr. 37 din 15 februarie 2010, Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de contestatorul Dragoș Vlădulescu și a anulat Actul de constatare nr. 303/II din 11 decembrie 2009, emis de Agenția Națională de Integritate, deoarece acesta nu cuprindea obiectiile și explicațiile oferite de contestator.

Agenția Națională de Integritate a formulat recurs împotriva sentinței sus-menționate, iar prin Decizia nr. 4.803 din 5 noiembrie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis recursul, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare Curții de Apel Ploiești, considerând că soluția primei instanțe este excesiv de formalistă, bazându-se pe o interpretare rigidă și trunchiată a dispozițiilor legale aplicabile.

În cadrul rejudecării după casare, la termenul din 4 aprilie 2011, contestatorul a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Anterior invocării excepției de neconstituționalitate, a fost adoptată Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010. Legea nr. 176/2010 a fost adoptată ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI „Verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților” (art. 45—50) din Legea nr. 144/2007, s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9) din Legea nr. 144/2007, în măsura în care prevăd competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților și s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 11 lit. e), f) și g), art. 12 alin. (2) și ale art. 42 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 144/2007, în măsura în care prevăd transmiterea declarațiilor de avere și de interese Agenției Naționale de Integritate și publicarea lor pe pagina de internet a acesteia și a instituției.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii

nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Analizând condiția de admisibilitate prevăzută la art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță [...] care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, Curtea observă că, deși întregul litigiu în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate se judecă, potrivit regulii *tempus regit actum*, în baza Legii nr. 144/2007, actul de constatare a cărei anulare s-a cerut fiind emis în anul 2009, înainte deci de publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010 și de adoptarea Legii nr. 176/2010, se constată că prezenta excepție de neconstituționalitate are legătură cu soluționarea cauzei, deoarece dispozițiile de lege criticate care formează obiectul excepției se referă la situația actelor și lucrărilor efectuate în cadrul Agenției Naționale de Integritate, rămase definitive până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010 în Monitorul Oficial al României.

Analizând excepția de neconstituționalitate sub aspectul constituționalității dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 raportate la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 1 alin. (4) și art. 116 alin. (2) din Constituție, în sensul că Agenția Națională de Integritate, prin atribuțiile ce i-au fost conferite, a fost instituită — contrar normelor constituționale menționate — ca un organ administrativ cu veritabilă activitate jurisdicțională, subordonat Parlamentului, Curtea reține că, potrivit Legii nr. 176/2010, Agenția desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415/2010 referitoare la dispozițiile Legii nr. 144/2007.

În ceea ce privește dispozițiile art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 și susținerea potrivit căroră acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece Legea nr. 176/2010 a fost adoptată cu depășirea termenului de 45 de zile prevăzut la art. 147 alin. (1) din Constituție, Curtea observă că dispozițiile constatate ca neconstituționale prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 ar fi trebuit să fie puse de acord cu Legea fundamentală până la data de 20 iunie 2010.

În condițiile în care Parlamentul nu a respectat acest termen, Legea nr. 176/2010 fiind publicată la data de 2 septembrie 2010 și intrând în vigoare la data de 5 septembrie 2010, se aplică prevederile constituționale ale art. 147 alin. (1), potrivit căroră „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare [...] constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul [...] nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.”

Prin urmare, la data de 20 iunie 2010, dispozițiile neconstituționale din Legea nr. 144/2007 și-au încetat efectele juridice, nemaiputându-se aplica, iar dispozițiile criticate din Legea nr. 176/2010 nu retroactivează, ele aplicându-se doar începând cu data de 5 septembrie 2010, data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010.

Dispozițiile de lege criticate nu fac decât să reglementeze — pe cale legală — efectele Deciziei nr. 415/2010 referitoare la actele efectuate în cadrul Agenției, rămase definitive până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 415/2010 în

Monitorul Oficial al României, acte care rămân valabile, deoarece, potrivit art. 147 alin. (4) teza finală din Constituție, „De la data publicării, deciziile [...] au putere numai pentru viitor.”

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 34 alin. (1)—(3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Dragoș Vlădulescu în Dosarul nr. 1.193/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.611
din 20 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, art. 44 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, art. 44 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Radu Ștefan Mazăre, Georgică Giurgiucau, Emil Dragoș Săvulescu, Viorel Pană, Cristian Borcea, Constantin Racu, Paraschiva Barbu, Basarab Popa, Ion Marica, Marius Pușcași, Carmen Pușcași, Alexandru Octavian Șerban și Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 7.847/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 57D/2011.

La apelul nominal se prezintă domnul avocat Cătălin Dancu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, pentru

autorii Paraschiva Barbu, Ion Marica, Basarab Popa, Carmen Pușcași, Marius Pușcași, Constantin Racu și Alexandru Octavian Șerban, doamnele avocat Dana Tofan din cadrul Baroului București și Ioana Focșa din cadrul Baroului Constanța, cu delegații la dosar, ambele pentru autorul Radu Ștefan Mazăre, domnul avocat Marius Mocanu din cadrul Baroului Constanța, cu delegație la dosar, pentru autorul Nicușor Daniel Constantinescu și domnul avocat Alexandru Coman din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, pentru partea Valentin Gheorghe Ionescu. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Aurel Jean Andrei a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Domnul avocat Cătălin Dancu lasă la aprecierea Curții admiterea acestei cereri.

Ceilalți avocați prezenți susțin că cererea formulată de partea Aurel Jean Andrei este întemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii arătând că, de la data invocării excepției și până în prezent, partea a avut la dispoziție un interval de timp suficient pentru angajarea unui avocat.

Curtea, având în vedere cererea formulată, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborate cu ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dispune respingerea cererii formulate, deoarece de la data pronunțării actului de sesizare a Curții Constituționale și până în prezent s-a scurs un interval suficient pentru întreprinderea demersurilor necesare pregătirii apărării.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Cătălin Dancu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece nu se poate admite ideea ca o secție penală din cadrul unei instanțe să se pronunțe asupra unor chestiuni ce intră în competența de soluționare a secției de contencios administrativ. În esență, au fost reluate aceleași argumente inserate în cuprinsul notelor scrise.

Doamna avocat Ioana Focșa și doamna avocat Dana Tofan solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece primarul, ca ales local, nu poate fi calificat ca fiind funcționar public, sens în care nu poate fi subiect activ al infracțiunilor pentru care legea penală cere o atare circumstanțiere. Totodată, doamna avocat Dana Tofan a depus și concluzii scrise.

Domnii avocați Marius Mocanu și Alexandru Coman solicită admiterea excepției, nemaivând argumente noi față de anterorbitori.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, prin art. 147 și 258 din Codul penal, legiuitorul a definit noțiunile de „funcționar” și „funcționar public” în limitele atribuțiilor constituționale. Împrejurarea că primarul poate fi sau nu asimilat funcționarului public în sensul legii penale este însă o problemă de aplicare a legii și nu de constituționalitate.

Cu privire la excepția referitoare la dispozițiile art. 44 din Codul de procedură penală, precum și la dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 3.613 din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.847/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.536/2/2008 (2.304/2008) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală și Curtea de Apel București — Secția a II-a penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, art. 44 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Radu Ștefan Mazăre, Georgică Giurgiuțanu, Emil Dragoș Săvulescu, Viorel Pană, Cristian Borcea, Constantin Racu, Paraschiva Barbu, Basarab Popa, Ion Marica, Marius Pușcași, Carmen Pușcași, Alexandru Octavian Șerban și Nicușor Daniel Constantinescu, în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări pentru săvârșirea unor infracțiuni prevăzute de Legea nr. 78/2000 și de Codul penal.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii Radu Ștefan Mazăre, Georgică Giurgiuțanu, Emil Dragoș Săvulescu, Viorel Pană și Cristian Borcea susțin că prevederile art. 147 și art. 258 alin. 1, ambele din Codul penal, precum și prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 2 referitor la *Suveranitatea națională*, art. 8 referitor la *Pluralismul și partidele politice*, art. 36 referitor la *Dreptul de vot*, art. 37 referitor la *Dreptul de a fi ales*, art. 40 referitor la *Dreptul de asociere*, art. 120 referitor la *Principii de bază ale administrației publice locale*, art. 121 referitor la *Autorități comunale și orașenești* și art. 123 referitor la *prefect*. Astfel, în pofida dispoziției constituționale potrivit căreia suveranitatea națională aparține poporului român care o exercită prin autorități direct reprezentative sau prin referendum, textele criticate extind sfera funcționarului public, plasând

primarul într-o ierarhie administrativă, aflată în raporturi de supra și subordonare. Totodată, calificarea primarului drept funcționar public afectează și autonomia locală, pentru că principiile care guvernează activitatea funcționarilor publici contravin celor care guvernează activitatea organelor alese prin vot direct. Or, primarul lucrează în interesul colectivității locale, care este subiect de drept distinct, și nu al unei autorități publice, cum ar fi consiliul local. Prin urmare nu poate avea calitatea de funcționar public.

De asemenea, conform art. 10 și 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, libertatea de exprimare, libertatea de întrunire și asociere și dreptul la alegeri libere sunt elemente esențiale ale democrației pluraliste, care, *inter alia*, este bazată fundamental pe alegeri libere. Dacă primarul ar fi calificat drept funcționar public, atunci i-ar fi interzisă o afiliere politică care ar conduce automat la restrângerea drepturilor de asociere în partide politice.

Autorii Constantin Racu, Paraschiva Barbu, Basarab Popa, Ion Marica, Marius Pușcași, Carmen Pușcași, Alexandru Octavian Șerban consideră că prevederile art. 44 din Codul de procedură penală referitoare la *Chestiuni prealabile* contravin dispozițiilor constituționale ale art. 121 referitor la *Autorități comunale și orașenești*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției* și art. 126 alin. (2) referitor la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, care sunt prevăzute numai prin lege, deoarece controlul judecătoresc al actelor emise de autoritățile publice este garantat pe calea contenciosului administrativ. Prin urmare, procurorul care a întocmit rechizitoriul, în pofida dispozițiilor constituționale, și-a fundamentat acuzarea invocând nulitatea unor hotărâri de Guvern, a unor procese-verbale de stabilire a vecinătăților și a altor acte emise de Guvernul României pentru clarificarea și calificarea terenurilor ce aparțin domeniului public.

Prin urmare, art. 44 din Codul de procedură penală permite unei instanțe penale să aprecieze asupra unor chestiuni ce sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, încălcând prin aceasta dreptul la apărare și prezumția de nevinovăție.

Autorul Nicușor Daniel Constantinescu consideră că prevederile art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 148 referitor la *Integrarea în Uniunea Europeană*, deoarece, deși infracțiunile de fals și uz de fals au o existență de sine stătătoare în Codul penal, au fost incluse în textul criticat, instituind un tratament discriminatoriu prin aceea că sunt mai aspru pedepsite față de cele din Codul penal. Totodată, deși Legea nr. 147/2002 pentru ratificarea Convenției civile asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999, definește noțiunea de corupție și condiționează existența unei astfel de infracțiuni de fals și uz de fals ca infracțiune în legătură directă cu infracțiunea de corupție, textul criticat nu face referire expresă la faptul de corupție așa cum este definit de legislația internațională.

De asemenea, autorul Nicușor Daniel Constantinescu consideră că și prevederile art. 147 și art. 258 din Codul penal sunt neconstituționale pentru rațiuni similare ca și autorii Radu Ștefan Mazăre, Georgică Giurgiuțanu, Emil Dragoș Săvulescu, Viorel Pană și Cristian Borcea.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal și a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 și art. 313 din Codul de procedură penală, art. 323 din Codul penal și art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, ca instanță competentă să soluționeze recursul formulat împotriva încheierii Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția invocată, a admis recursurile formulate și a casat în parte încheierea atacată arătând că dispozițiile art. 44 din Codul de procedură penală și ale art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 au legătură cu soluționarea cauzei, iar excepția de neconstituționalitate privitoare la acestea este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 147 cu denumirea marginală — *Funcționar public și funcționar* și art. 258 alin. 1 cu denumirea marginală — *Fapte săvârșite de alți funcționari*, ambele din Codul penal, art. 44 cu denumirea marginală — *Chestiuni prealabile* din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) și art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum a fost modificată și completată prin articolul unic pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005, care au următorul conținut:

— Art. 147 din Codul penal: „*Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.*

Prin «funcționar» se înțelege persoană menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”;

— Art. 258 alin. 1 din Codul penal: „*Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.”;*

— Art. 44 din Codul de procedură penală: „*Instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă de care depinde soluționarea cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe.*

Chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală, potrivit regulilor și mijloacelor de proba privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune.

Hotărârea definitivă a instanței civile, asupra unei împrejurări ce constituie o chestiune prealabilă în procesul penal, are autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.”;

— Art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000: „*(1) Prezenta lege instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică următoarelor persoane:*

a) care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice”;

— Art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000: „*(1) În înțelesul prezentei legi, următoarele infracțiuni sunt în legătura directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora sau cu infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene: [...]*

c) falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a sau săvârșite în realizarea scopului urmărit printr-o asemenea infracțiune”;

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 2 referitor la *Suveranitatea națională*, art. 8 referitor la *Pluralismul și partidele politice*, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 36 referitor la *Dreptul de vot*, art. 37 referitor la *Dreptul de a fi ales*, art. 40 referitor la *Dreptul de asociere*, art. 120 referitor la *Principii de bază ale administrației publice locale*, art. 121 referitor la *Autorități comunale și orașenești*, art. 123 referitor la *prefect*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, art. 126 alin. (2) referitor la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, care sunt prevăzute numai prin lege, și art. 148 referitor la *Integrarea în Uniunea Europeană*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea au mai fost supuse analizei sale prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.330 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 29 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, statuând că acestea reglementează competența instanței penale de a judeca orice problemă extrapenală de a cărei rezolvare prealabilă depinde soluționarea fondului cauzei penale, ceea ce nu este de natură a aduce atingere prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție, întrucât acestea din urmă nu exclud posibilitatea exercitării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe alte căi decât cea a contenciosului administrativ, ci doar garantează un asemenea control și îi delimitează sfera de aplicare. Obiectul controlului instituit de art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală îl reprezintă chestiunile prealabile, operând o prorogare de competență în favoarea instanței penale, care este justificată pe deplin de scopul procesului penal, și anume constatarea la timp și în mod complet a faptelor ce constituie infracțiuni, astfel încât orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

În plus, dispozițiile de lege criticate aparțin normelor de procedură a căror adoptare este atributul legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reglementări speciale, în deplină conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de aceasta, Curtea mai constată că celelalte aspecte invocate de autorii excepției referitoare la împrejurarea că procurorul, pentru a-și susține acuzarea, a invocat în rechizitoriu nulitatea unor hotărâri de Guvern, excedează competenței sale, fiind o problemă de aplicare a legii ce poate fi cenzurată numai de instanța de judecată de drept comun.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.169 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 7 ianuarie 2008, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi, reținând în esență că textul legal criticat definește, în

acord cu rațiuni evidente de politică penală, unele din categoriile de infracțiuni în legătură directă cu cele de corupție ori cu cele asimilate acestora, în cadrul cărora intră falsul și uzul de fals săvârșite cu un scop anume determinat. Critica autorului excepției este fundamentată, între altele, pe încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii. Or, dispozițiile legale criticate nu conțin nicio dispoziție de natură a afecta acest drept, ele aplicându-se fără discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei contestate.

Cât privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 148 din Constituție, cu trimitere mediată la Convenția civilă asupra corupției, adoptată la Strasbourg la 4 noiembrie 1999, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece dispozițiile constituționale referitoare la integrarea în Uniunea Europeană au în vedere principiul preeminenței dispozițiilor din tratatele constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu. În plus, din perspectiva art. 20 din Constituție, Curtea constată că, potrivit alin. (2), legiuitorul constituant a consacrat regula priorității instrumentelor juridice internaționale în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cu excepția cazului în care Legea fundamentală sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile. Or, Convenția civilă asupra corupției, ratificată prin Legea nr. 147/2002, are drept scop realizarea unei uniuni mai strânse între membrii Consiliului Europei în vederea cooperării internaționale în lupta împotriva corupției, și nu reglementează cu privire la domeniul circumscris art. 20 din Constituție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei de mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

3. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile legale criticate au în vedere un înțeles din perspectiva dreptului penal al noțiunilor de funcționar public, alți funcționari ori vizează persoanele care exercită o funcție publică indiferent de modul în care au fost investite în cadrul autorităților sau instituțiilor publice.

Potrivit art. 145 din Codul penal la care face trimitere art. 147 din același cod criticat de autorii excepției, „prin termenul

«public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

În concluzie, temeiurile constituționale invocate de autori, cu precădere cele referitoare la principiile de bază ale administrației publice locale și cele referitoare la autoritățile comunale și orășenești reflectate în Legea nr. 215/2001, au în vedere statutul primarilor. Însă, ținând seama de sfera atribuțiilor ce intră în competența primarului, care prin excelență au conotații de putere publică, apare justificată vocația primarului la calitatea de subiect activ pentru infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul, precum și pentru cele de corupție. În caz contrar, se poate desprinde concluzia că primarul este deasupra legii, neputând fi cercetat și pedepsit pentru săvârșirea unor infracțiuni care aduc atingere activităților de interes public, cum ar fi de exemplu cele de abuz în serviciu contra intereselor publice, de luare de mită, de primire de foloase necuvenite, de fals intelectual și altele, fapt care ar fi incompatibil cu funcționarea statului de drept.

Dincolo de aceste argumente, Curtea mai constată că ridicarea acestei excepții a fost generată de împrejurarea că, în speța dedusă judecării, primarul, în calitate de subiect distinct de drept, ales ca urmare a unui sufragiu local, este considerat ca făcând parte din sfera noțiunilor de funcționar public ori de alt funcționar, putând fi cercetat penal pentru săvârșirea infracțiunilor pentru care Codul penal cere o asemenea calificare.

Or, ceea ce se urmărește este o eventuală modificare de către Curtea Constituțională a înțelesului noțiunii de funcționar public ori de alt funcționar în sensul legii penale, prin circumstanțierea sferei de incidență a acestuia în vederea excluderii aleșilor locali de la calitatea de subiecți activi pentru infracțiunile de serviciu ori de corupție. Această critică are semnificația modificării legii care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, conferă excepției caracter de inadmisibilitate.

Pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Constantin Racu, Paraschiva Barbu, Basarab Popa, Ion Marica, Marius Pușcași, Carmen Pușcași, Alexandru Octavian Șerban și Nicușor Daniel Constantinescu în Dosarul nr. 7.847/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 și art. 258 alin. 1 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Radu Ștefan Mazăre, Georgică Giurgiucașu, Emil Dragoș Săvulescu, Viorel Pană, Cristian Borcea, și Nicușor Daniel Constantinescu în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Listei prețurilor de referință pentru anul 2012 folosite la calculul contravalorii materialelor lemnoase prevăzute la art. 4 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 996/2008 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției politice și strategii în silvicultură nr. 174.594 din 13 ianuarie 2012, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (8) din Hotărârea Guvernului nr. 996/2008 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, cu completările ulterioare, precum și ale art. 15 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.635/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista prețurilor de referință pentru anul 2012 folosite la calculul contravalorii materialelor lemnoase prevăzute la art. 4 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 996/2008 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de

depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund, cu completările ulterioare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului și pădurilor,
László Borbély

București, 2 februarie 2012.
Nr. 785.

ANEXĂ

LISTA

prețurilor de referință pentru anul 2012 folosite la calculul contravalorii materialelor lemnoase prevăzute la art. 4 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 996/2008 pentru aprobarea Normelor referitoare la proveniența, circulația și comercializarea materialelor lemnoase, la regimul spațiilor de depozitare a materialelor lemnoase și al instalațiilor de prelucrat lemn rotund

Nr. crt.	Specia sau grupa de specii	Sortimentul*)	Unitatea de măsură	Prețul de referință (lei)
0	1	2	3	4
1.	Rășinoase	Bușteni furnir tehnic	m ³	251,61
2.		Bușteni pentru cherestea	m ³	199,23
3.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	99,97
4.		Lemn pentru mină	m ³	145,17
5.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	116,77
6.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	122,41
7.		Lemn de foc	m ³	58,50
8.		Cherestea	m ³	369,37
9.	Fag	Bușteni furnir estetic	m ³	378,35
10.		Bușteni furnir tehnic	m ³	317,06
11.		Bușteni pentru cherestea	m ³	198,20
12.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	108,86
13.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	118,76
14.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	114,96
15.		Lemn de foc	m ³	91,90
16.		Cherestea	m ³	319,99

0	1	2	3	4
17.	Stejar, gorun	Bușteni furnir estetic	m ³	1.198,92
18.		Bușteni furnir tehnic	m ³	921,62
19.		Bușteni pentru cherestea	m ³	416,33
20.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	85,63
21.		Lemn pentru mină	m ³	50,00
22.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	120,69
23.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	143,93
24.		Lemn de foc	m ³	75,64
25.		Cherestea	m ³	770,48
26.		Cer, gărniță	Bușteni furnir estetic	m ³
27.	Bușteni pentru cherestea		m ³	196,29
28.	Lemn rotund pentru celuloză		m ³	101,16
29.	Lemn pentru PAL, PFL		m ³	120,33
30.	Lemn de lucru pentru construcții		m ³	99,02
31.	Lemn de foc		m ³	63,18
32.	Salcâm	Bușteni pentru cherestea	m ³	227,88
33.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	169,55
34.		Lemn pentru mină	m ³	210,43
35.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	115,37
36.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	164,93
37.		Lemn de foc	m ³	110,06
38.		Cherestea	m ³	551,00
39.	Cireș	Bușteni furnir estetic	m ³	1.789,82
40.		Bușteni furnir tehnic	m ³	1.116,40
41.		Bușteni pentru cherestea	m ³	484,80
42.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	115,01
43.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	108,19
44.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	118,51
45.		Lemn de foc	m ³	86,73
46.	Paltin	Bușteni furnir estetic	m ³	1.375,25
47.		Bușteni pentru cherestea	m ³	234,14
48.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	91,63
49.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	120,83
50.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	101,03
51.		Lemn de foc	m ³	93,32
52.		Cherestea	m ³	875,00
53.	Frasin	Bușteni furnir estetic	m ³	738,50
54.		Bușteni furnir tehnic	m ³	536,67
55.		Bușteni pentru cherestea	m ³	364,87
56.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	111,00
57.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	125,30
58.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	156,66
59.		Lemn de foc	m ³	68,98
60.		Cherestea	m ³	696,80

0	1	2	3	4
61.	Tei	Bușteni furnir estetic	m ³	458,53
62.		Bușteni furnir tehnic	m ³	346,27
63.		Bușteni pentru cherestea	m ³	214,32
64.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	71,83
65.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	80,37
66.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	98,56
67.		Lemn de foc	m ³	72,58
68.		Cherestea	m ³	463,52
69.	Plop	Bușteni furnir tehnic	m ³	134,44
70.		Bușteni pentru cherestea	m ³	115,08
71.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	74,95
72.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	93,00
73.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	98,22
74.		Lemn de foc	m ³	50,89
75.		Cherestea	m ³	348,43
76.	Diverse tari**)	Bușteni furnir estetic	m ³	3.780,68
77.		Bușteni pentru cherestea	m ³	144,82
78.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	112,07
79.		Lemn pentru mină	m ³	33,69
80.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	122,12
81.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	103,52
82.		Lemn de foc	m ³	90,35
83.		Cherestea	m ³	422,19
84.	Diverse moi***)	Bușteni furnir tehnic	m ³	154,02
85.		Bușteni pentru cherestea	m ³	100,94
86.		Lemn rotund pentru celuloză	m ³	57,76
87.		Lemn pentru mină	m ³	56,00
88.		Lemn pentru PAL, PFL	m ³	76,82
89.		Lemn de lucru pentru construcții	m ³	79,24
90.		Lemn de foc	m ³	63,29
91.		Cherestea	m ³	320,00

*) În cazul sortimentelor care nu se regăsesc în listă, se va proceda prin asimilare în cadrul speciei/grupeii de specii, pe principiul apropierii valorice a sortimentului.

**) Cuprinde toate speciile neevidențiate distinct în prezenta anexă, din grupa foioase tari, din Lista speciilor și asimilările de specii ce se admit pentru calculul volumului total și pe sortimente, prevăzută în anexa nr. 1 la Normele tehnice pentru evaluarea volumului de lemn destinat comercializării.

***) Cuprinde toate speciile neevidențiate distinct în prezenta anexă, din grupa foioase moi, din Lista speciilor și asimilările de specii ce se admit pentru calculul volumului total și pe sortimente, prevăzută în anexa nr. 1 la Normele tehnice pentru evaluarea volumului de lemn destinat comercializării.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN**privind aprobarea componenței Comisiei specializate de acreditare a furnizorilor de formare continuă și a programelor de formare oferite de aceștia**

În baza prevederilor:

— art. 244 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.564/2011 privind aprobarea Metodologiei de acreditare și evaluare periodică a furnizorilor de formare continuă și a programelor de formare oferite de aceștia, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă componența Comisiei specializate de acreditare a furnizorilor de formare continuă și a programelor de formare oferite de aceștia, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.800/2008 privind componența Comisiei specializate de acreditare a programelor de formare continuă.*)

Art. 3. — Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară din cadrul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

București, 20 ianuarie 2012.

Nr. 3.074.

*ANEXĂ***COMPONENȚA****Comisiei specializate de acreditare a furnizorilor de formare continuă și a programelor de formare continuă oferite de aceștia**

Nr. crt.	Numele și prenumele	Funcția/Specialitatea	Instituția/Unitatea de învățământ
1.	Crețu Carmen	Prof. univ. dr. Științe ale educației	Universitatea „A. I. Cuza” Iași
2.	Marin (Alec) Simona	Conf. univ. dr. Științe ale educației	Universitatea „Dunărea de Jos” Galați
3.	Logofătu Bogdan	Prof. univ. dr. Tehnologia Informației și a Comunicațiilor/Învățământ la distanță	Universitatea București
4.	Manolescu Marin	Prof. univ. dr. Învățământ primar și preșcolar	Universitatea București
5.	Opre Adrian	Prof. univ. dr. Științe ale educației	Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca
6.	Sava Simona	Prof. univ. dr. Educația adulților	Universitatea de Vest Timișoara
7.	Aldescu Mirela	Inspector școlar general	Inspectoratul Școlar Județean Arad
8.	Drăgan Viorica	Director formare continuă	Casa Corpului Didactic București
9.	Stoenescu Amalia	Inspector de specialitate Științe umaniste	Inspectoratul Școlar al Municipiului București
10.	Vlăduț Zoica	Director adjunct Învățământ profesional și tehnic	Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic București
11.	Kudor Dorina	Director Științe umaniste	Casa Corpului Didactic Cluj-Napoca
12.	Gășpar Florentina	Director Științe exacte	Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” București
13.	Lixandru Florin	Director Științe economice	Școala nr. 45 București
14.	Bolojan Georgeta	Inspector Științe exacte	Inspectoratul Școlar al Municipiului București
15.	Vasiescu Ramona	Inspector Științe economice	Inspectoratul Școlar Județean Timiș
16.	Tacea Antoaneta-Firuța	Expert curriculum	Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic București
17.	Ionescu Roxana	Director Științe economice	Colegiul Economic „V. Madgearu” București
18.	Staș Marian	Director Tehnologia Informației și a Comunicațiilor/Învățământ la distanță	CODECS București
19.	Burus-Siklódi Botond	Director Științe exacte	Casa Corpului Didactic Harghita
20.	Crețulescu Radu George	Director Tehnologia Informației și a Comunicațiilor	Centrul pentru Formarea Continuă în Limba Germană Mediaș

*) Ordinul ministrului educației, cercetării și inovării nr. 5.800/2008 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

